

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Opera S. Matris Teresae De Iesu Carmelitarum Discalceatorum et Discalceatarum Fundatricis

In duas partes distincta

Teresa <de Jesús>

Coloniae Agrippinae, Anno MDCXXVI [erschienen] M.DC.XXVII.

Cap. I. Declarat qua occasione de fundatione Monasterij in Medina del
Campo & aliis agi coeptu[m] sit.

urn:nbn:de:hbz:466:1-37974

admiris in ea non progrediendū. In omnibus porro me submitto ijs quæ tradit & docet. S. Ecclesia Romana, & volo ut, priusquā in manus vestras veniāt, forores & filia mea, viri
sancti & spirituales ea examinent & excutiant. Incipio igitur in nomine Domini,
sanctissimam eius matrem cuius ipsa habitum, (tameñ indigna gesto, in auxilium
meum advocans; nec non gloriosum Patrem & dominum meum S. Iosephum, cuius in
domo nunc ago; nam ab ipso hocce Discalceatorum monasterium nomen habet) cuius
intercessione & patrocinio nunquam nō adiuta fui. Anno salutis M. D. LXXIII. die 23.
Augusti, qui sancti Ludouici Gallie Regi sacer est. Ab eo autem quicumque hæc legerit
salutationem Angelicam, illius nomine peto, ut per eā iuuet, ad Purgatorio exeundum,
& Christum Iesum Dominum nostrum citō videndum, qui cum patre & spiritu sancto
trinit & regnat per omnia secula seculorum. Amen.

FVNDATIO MONASTERII
in Medina del Campo.

CAPVT I

DE OCCASIONE DE HAC FVNDATIONE ET ALIIS
sequentibus agi ceptum sit.

QVINQVENNIO toto post fundatum Conuentum S. Iosephi
Abule, in eodem sum commorata, quos annos (vt mihi
quidem modo videtur) omnium quos in vita adhuc habe-
o, existimo fore quietissimos, ad quorum quietem & tran-
quillitatem anima mea sæpè adhuc aspirat. Hoc ipso tem-
pore puellæ quædam pietate præstantes, & iuenculæ, quas iam tū mū-
dus vti quidem videbatur) vt tuas possidebat; prout quidē exteriūs ve-
he & splendido elegantiq; ornatu præferebant, Religionē h'c ingressæ
benignas huic vanitatibus Doñs quā citissimè valedicere faciens, ad
sua domū conduxit, tanta ibi singulas perfectione donās, vt hoc ipsa vi-
dus non parū confunderet. Cum iā tredecim numero essent, qui erat is
quem statutum erat non transirendere; ego inter animas tam sanctas ac
mūdas agēs, nō mediocritē in me ipsa voluptatē sentiebā; quarū omniū ca-
erat cura & studiū, quomodo Domino seruirent & laudatēt. Ibi quoq;
Miserias illius nobis ea quæ necessaria erant, etiā non petentibus sub-
ministrat cumque ea aliquando deessent (quod certē erat quam ra-
tissimum) tum magis lætabantur. Equidem Dominum lædabant, &
gratias ei agebam, quòd tot virtutes eximias in ipsis viderem, atq; in-
cipimus quædam rerū omniū, præterquam quomodo ei seruirent, negle-
ctam & non curantiā. Ego, quæ Superiore ibi agebā numquā, de rebus
necessarijs me sollicitā fuisse, aut laborasse memini; etenim certissimo
multi impersū erat, Dñm miminè defuturū iis, quæ de nulla alia, re, quā

*Primum
Discalcea-
torū foruori*

*S. M. de de-
uina prou-
dentia fides.
cia.*

Rr 1 quo-

S.
teresia
para
N. VII
108

quomodo ei placerent, sollicitæ erant aut anxie. Ac si interdum quædam datur erat, pro omnibus non sufficiebat, ipsaque hoc distribuendum dandum iis dicerem, quæ plus opus haberent; vnaqueque se carere esse arbitrabatur; itaque ipsum intactum manebat, vique dum Dominus sufficientem pro omnibus eleemosynam submitteret.

*Obediencia
qualiter
prima Dis-
calceata ex-
ercerent.*

De obedientie virtute (erga quam ego mirè afficior, esto tam exercere non possem, vsque dum hæc Dei ancillæ me eius vltimæ dicitur vt scirem, num aliquam ipsa virtutem haberem) multa possem dicitur quæ hic in ipsis notavi. Vnius mihi hic in mentem venit; nimirum, quod quadam die mensæ in Refectorio assédimus, portioque nostra efferebat cucumeres, datus mihi cucumis fuit paruulus, at internè putris, eorum dissimulatione vtens, quamdam è fororibus, ex iis quæ plus viget & maiores naturæ dores habere videbantur, quò obedientie illius (vt scirent, num aliquam ipsa virtutem haberem) ad me vocauit, huncq; cucumerem in hortulo, quod habebamus, vt plantaret iniunxi, petit illa, rectum ne eam, an transuersum, terræ indi oporteret, me, transuersum vt plantaret, dicente, ab eo quod iussum erat adimpleuit, nullatenus vt ei in mentem veniret, nisi se semè eius sic siccari, sed, q; ex obedientia hoc ei iniungebatur, quò suam naturam captiuauit in obsequiū Christi: q; id valde deliberatè & sibi iniunctū esse crederet. Alteri cuidam sex aut septè negotia valde se repugnantia peragèda iniunxi, quæ tamen illa tacens, omnia illa simul exequatur quòd sibi quàm maximè possibile crederet, omnia illa simul exequatur rat apud nos puteus, aquam (vt dicebant, qui ipsius periculum fecerat) satis inspidam continens, & impossibile videbatur eam alio de fonte re, quòd admodum profundus esset. Vocauit ergo fabros qui remanent quationi mandarent: qui cum me riderent, petere utque cur peragatur frustra prodigere vellem; petij à fororibus, quid ipsis hæc dè re videretur. Quarum vna ait, Rei periculum fiat. Alia verò: Virum, inquit, nobis minus dabit, qui aquam adferat, & cibum vt eum alamus; igitur minore sumptu Maiestas eius nobis dabit domi, vnde non dubito quòd id factura sit. Videns ergo magnam, qua id dicebat, fidem, & reuerentiam, ipsum vt certò futurum mihi persuasi: & contra aquilegis appetiti opinionem rem fieri iussi; & placuit Domino, inde nos factis scientem, & aquæ potabilis canalem, vt eum modò habemus, eductam. Ego hoc inter miracula non reputo, cum alia id genus multa dicitur possem, sed vt fidem, quam forores illæ habebant, ostendam, cum quæ ac dixi, contigerit: quoniam primarius meus scopus non est, horum monasteriorum monialium elogia conscribere; eò quòd, qua Dei bonitas est, omnes vltique in hunc diem eandem viuendi rationem seruamus, quia de his alijsque plurimis scribere, longum foret, esto id non

fructu fieret; nam subinde fit, vt postea ad Ordinem accedentes, ad simi-
lia facienda animentur. at, si Domino visum fuerit hæc sciantur, &
in populum innotescant, poterunt Prælati Priorissis iniungere, vt hæc
scripto committant.

Cum ergo inter hæc Angelorum animas agerem, (veri enim An-
geli mihi esse videbatur, quod nullam imperfectionem, tamen interio-
rem, me celarent; ad hæc gratia, & ardētia desideria, & à rebus creatis di-
uulsi, quam Dominus ipsis dabat, summa erant, omnes quoque carum
delicia & solaria erat solitudo; vnde mihi assueverant, numquam se so-
litudine satis satiari; itaque fiebat, vt illis tormentum esset, quod ab ex-
ternis, tamen fratribus & sororibus visitarentur; quæ verò maiorem ad
interitio agendum commoditatē habebat, sese etiam beatiorem re-
putabat; & magnum harum animarum valorem ac pretium consideratē
non animum quem Deus ipsis ad patiendum ei que seruiendum da-
bat, qui certè muliebris non erat, sæpè mihi videbatur fore, vt quas Do-
minus in ipsis collocabat thesauri, ad magnum aliquem finem aliquan-
do tenderent. non quod id, quod postea contigit, mihi tunc in mentem
veniret; tunc namque id impossibile mihi esse videbatur, quod nullum
viderem principium, aut fundamentum, è quo hoc imaginari aut colli-
gere quis potuisset. Itaque cum vnà cum tempore desideria mea incre-
scent, & indies atque indies ardentius desiderarem, animæ cuiquam
prodesse, eiusque bonum procurare quoquo modo posse; sæpenumero
mihi esse videbar adinstar viri magnum aliquem thesaurum possidētis,
quem quidem is in omnes effusum & dispersitum vellet at cui manus,
quo minus eū distribuat, alligata sunt. Videbatur ergo mihi anima mea
velut ligata, gratiæ enim, quas ei Dominus hisce annis faciebat, maximæ
erant; omnia verò malè mihi & inutiliter existimabā impendi. Seruiebā
quippe Domino per miseræ & tenues orationes meas, & apud sorores,
idem vt facerent, vt que erga animarum salutem & Zelum Ecclesiæ que
ipsis augmentum, atque omnium qui cum ipsis tractarent, ædificatio-
nem & bonum exemplum mirificè afficerentur, identidem procura-
bam; & in hoc intensa mea desideria impendere satagebam.

Post quadriennium, aut certè paulo amplius (vt mihi quidem vi-
detur) inuulit me Religiosus quidam Franciscanus, F. Alfonso Maldo-
natus dictus, insignis Dei famulus. eodem animarum iuandarum ar-
dens desiderio, quo ego: quod verò illud ipse executioni mandare po-
terat, hinc ei non parum inuidebam. Venerat is non ita pridem ex In-
dijs; ac commemorare mihi cepit, quor animarum milliones ibidem
defectu docentiam; perierant: habita que ad nos concione, ad pœnitentiam
& austeritatem subeundam nos est adhortatus, itaque recessit.

Rr ;

Ego

*Earum vi-
ta erat an-
gelica.*

*S. M. Cœi-
pit desiderium
animas iu-
uandi.*

S.
Teresia

pepa
N VII
108

Ego verò tot animarum pereuntium iacturam ita miserata sum, vix
 ipsa vix possem retinere: vnde intra eremitorium quoddam me abbatem
 ibique multis cum lacrymis ad Dominum clamaui, cum rogans mihi
 medium suggereret, vt vel vnam animam ad illius obsequium possem
 traducere, cum cacodemon tam multa ad se traheret millia, quo-
 que orationes meæ aliquid hac in parte efficerent, quòd amplius
 quid præstaret non valerem. Vnde & maximopere inuidebam ijs, qui
 Dei amore huic rei totos se poterant impendere, etiam si mille mor-
 tificos subire oporteret. Hinc dum in vitis Sanctorum lego, illos an-
 mas Deo lucrificasse, maiorem erga illos amorem & tenerrimam
 concipio, magisque hoc illis inuideo quam omnia qua passi sunt me-
 tyria: hanc namque inclinationem mihi Dominus dedit; quòd vnam plu-
 ris eum facere putem animam, quam nostris orationibus, mediis
 eius misericordia, lucrificamus, quam quæcumque ei impendere pos-
 mus obsequia. Ergo ingentem hanc penam identidem in me sentiens,
 ac quadam nocte in oratione agenti, apparuit mihi Dominus eo mo-
 do quo solet, magnumque amorem præferens, tamquam si me conuol-
 uellet, mihi ait: *Paulisper exspecta filia, & magna videbis.* Verba hæc in cor-
 di meo impressa mansere, nulla vt ratione ea è cogitatione possem
 uellere; & quamuis colligere & æternere non possem, (quantumlibet
 apud me de hoc cogitarem) quidnam hoc futurum esset, nec etiam viderem
 vnde nam hoc possem imaginatione consequi; nihilominus non
 vulgarem in me consolationem sensi, simulq; spem quam maximam
 concepi, verba hæc effectum certissimo habitura: at, quo id modo fieri
 posset, numquam mihi in mentem aut imaginationem venit. melius
 ergo annus interim (quantum mihi videtur) elapsus est, ac deinde
 quod modo referam contigit.

CAPVT II.

PATER NOSTER GENERALIS ABVLAM VENIT; QUID
 illius aduentu contigerit.

Generales nostri Romæ semper resident, & nunquam eorum vili-
 do illuc profectioem instituere: verum, quia ad ea quæ Deus fieri
 nihil impossibile est, hinc Maiestas illius statuit & esse cit, vt, quod
 tenus factum non erat, iam fieret. Equidem cum primum de eius ad-
 uentu cognoui, non nihil turbata & commota fuisse videor, eò quod
 (vti in S. Iosephi monasterii fundatione dixisse memini) conuol-
 ueret ille, ob causam quam ibi dixi, fratribus subiectus non erat, quare
 duo timebam: primum, ne mihi succenseret; nam quòd nesciret, quo
 modo res contigisset, merito id facturum videbatur: alterum, ne me
 m-

*Dominus
 mira illam
 visuram
 spondet ei
 apparendo.*

*Generalis
 Carmelita-
 rum in Hi-
 spaniam
 venit.
 Quid in il-
 lius aduentu
 S. M. time-
 ret.*